

PELEGRINS D'ESPERANÇA: EL DO DE LA VIDA

Missatge del sant pare Francesc per a la 62a Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions

11 de maig de 2025 (Diumenge IV de Pasqua)

Benvolguts germans i germanes,

En aquesta LXII Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, vull adreçar-vos una invitació plena d'alegria i coratge per a ser pelegrins d'esperança, lliurant la vida amb generositat.

La vocació és un do preciós que Déu sembla en el cor, una crida a sortir de nosaltres mateixos per a emprendre un camí d'amor i de servei. I cada vocació en l'Església —sigui laïcal, al ministeri ordenat o a la vida consagrada— és un signe de l'esperança que Déu posa en el món i en cadascun dels seus fills.

En el nostre temps, molts joves se senten perduts davant el futur. Experimenten sovint incertesa sobre el seu futur laboral i, més profundament, una crisi d'identitat, que és també una crisi de sentit i de valors, i que la confusió del món digital fa encara més difícil de travessar. Les injustícies contra els més dèbils i contra els pobres, la indiferència d'un benestar egoista i la violència de la guerra amenacen els somnis d'una vida bona que els joves conreen en el seu cor. Malgrat això, el Senyor, que coneix el cor humà, no ens deixa en la incertesa, al contrari, vol despertar en cadascú la convicció de ser estimat, cridat i enviat com pelegrí d'esperança.

Per això, a nosaltres, els membres adults en l'Església —especialment els pastors— se'ns demana acollir, discernir i acompanyar el camí vocacional de les noves generacions. I vosaltres, joves, sou cridats a ser els protagonistes de la vostra vocació o, millor encara, coprotagonistes juntament amb l'Esperit Sant, que suscita en vosaltres el desig de fer de la seva vida un d'amor.

Acollir el camí vocacional propi

Estimats joves, «la vostra vida no és un “mentrestant”». «Vosaltres sou alhora de Déu» (exhort. Ap. postsin. *Christus vivit*, 178). Cal prendre consciència que el do de la vida exigeix una resposta generosa i fidel. Mireu els sants i beats joves que van respondre amb alegria a la crida del Senyor: santa Rosa de Lima, sant Domènec Savi, santa Teresina de l'Infant Jesús, sant Gabriel de la Dolorosa, els beats —que aviat seran sants— Carlo Acutis i Pier Giorgio Frassati, i molts altres. Cadascun d'ells va viure la vocació com un camí cap a la felicitat plena, en la relació amb Jesús viu. Quan escoltem la seva Paraula, el nostre cor s'abrusa dins nostre (cf. 24,32) i sentim el desig de consagrar la nostra vida a Déu; llavors neix la voluntat de descobrir com i de quina manera podem correspondre a l'amor que ell ens ha donat primer.

Tota vocació, quan es percep profundament en el cor, fa sorgir la resposta com un impuls interior cap a l'amor i el servei; com font d'esperança i caritat, i no com una cerca d'autoafirmació. Vocació i esperança, per tant, estan entrelaçades en el projecte diví per a l'alegria de cada home i de cada dona, perquè tots som cridats a oferir la nostra vida pels altres (cf. exhort. Ap. *Evangelii gaudium*, 268). Molts joves cerquen conèixer el camí que Déu els convida a recórrer: alguns descobreixen —moltes vegades amb sorpresa—

la vocació al sacerdoci o a la vida consagrada; d'altres perceben la bellesa de la vocació al matrimoni i la vida familiar, així com la crida al compromís pel bé comú i al testimoniatge de la fe entre els seus companys i amics.

Tota vocació està animada per l'esperança, que es tradueix com a confiança en la Providència. Efectivament, per al cristià, esperar és molt més que un simple optimisme humà: és per damunt de tot una certesa fonamentada en la fe en Déu, que actua en la història de cada persona. I així, la vocació madura en la fidelitat diària a l'Evangelí, en la pregària, en el discerniment i en el servei.

Estimats joves, l'esperança en Déu no enganya, perquè ell guia cada pas de qui se li confia. El món necessita joves que siguin pelegrins d'esperança, valents a dedicar la seva vida a Crist i plens de l'alegria pel fet mateix de ser els seus deixebles-missioners.

Discernir el camí vocacional propi

El descobriment de la vocació pròpia es produeix en un camí de discerniment. Aquest procés mai no és solitari, sinó que es desenvolupa en el si de la comunitat cristiana i juntament amb ella.

Estimats joves, el món us empeny a prendre decisions precipitades, a omplir els vostres dies de soroll, impedit-vos experimentar un silenci obert a Déu, que parla al cor. Tingueu el valor d'aturar-vos, d'escoltar dins vostre i de preguntar a Déu què somia per a vosaltres. El silenci en la pregària és indispensable per a "llegir" la crida de Déu en la història pròpia i respondre amb llibertat i de manera conscient.

El recolliment permet comprendre que tots podem ser pelegrins d'esperança si fem de la nostra vida un do, especialment al servei dels qui habiten les perifèries materials i existencials del món. Qui es posa a l'escolta de Déu no pot ignorar el clam de molts germans i germanes que se senten exclosos, ferits o abandonats. Tota vocació ens obre a la missió de ser presència de Crist allí on més es necessita llum i consol. Els fidels laics, en particular, són cridats a ser "sal, llum i llevat" del regne de Déu a través del compromís social i professional

Acompanyar el camí vocacional

Des d'aquesta perspectiva, els agents de pastoral vocacional —especialment els acompanyants espirituals— no han de tenir por d'acompanyar els joves amb la confiança esperànçada i pacient de la pedagogia divina. Es tracta de ser per a ells persones d'escolta i acollença respectuosa en les quals puguin confiar, guies savis disposats a ajudar-los i a reconèixer els signes de Déu en el seu camí.

Per això, exhorto que es promogui la cura de la vocació cristiana en els diferents àmbits de la vida i de l'activitat humana, afavorint l'obertura espiritual de cada persona a la veu de Déu. Amb aquest propòsit, és important que els itineraris educatius i pastorals contemplin espais adients per a l'acompanyament de les vocacions.

L'Església necessita pastors, religiosos, missioners i matrimonis que sàpiguen dir "sí" al Senyor amb confiança i esperança. La vocació mai no és un tresor que es quedi tancat en el cor, sinó que creix i s'enforteix en la comunitat que creu, estima i espera. I com que ningú no pot respondre sol a la crida de Déu, tots necessitem la pregària i el suport dels germans i germanes.

Benvolguts amics, l'Església està viva i és fecunda quan genera noves vocacions. I el món, moltes vegades sense saber-ho, cerca testimonis d'esperança, que anunciïn amb la

seva vida que seguir Crist és font d'alegria. Per tant, no ens cansem de demanar al Senyor nous obrers per als seus sembrats, amb la certesa que ell continua cridant amb amor. Estimats joves, encomano el vostre camí de seguiment del Senyor a la intercessió de Maria, Mare de l'Església i de les vocacions. Camineu sempre com pelegrins d'esperança per la via de l'Evangelí! Us acompanyo amb la meva benedicció, i us demano, si us plau, que pregueu per mi.

Franciscus

Roma, Policlínic Gemelli, 19 de març de 2025